

Arrest

nr. 232 652 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2020.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, verklaart op 24 september 2019 België te zijn binnengekomen en dient op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat de verzoekende partij op 23 november 2016 en 24 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk ingediend heeft.

Op 30 oktober 2019 wordt de verzoekende partij gehoord in het bijzijn van een tolk Arabisch.

Op 4 november 2019 verzoekt België de Franse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1,d) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Franse autoriteiten stemmen in met de terugname van de verzoekende partij.

Op 16 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met beval om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 4 februari 2020 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : M.(...)

nationaliteit : Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., A.(...), hierna de betrokkene, verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben. Op 25/09/2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 30/09/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van enige reis- of identiteitsdocumenten.

Op 30/10/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij op 07/12/2015 Soedan verlaten te hebben voor Libië om dan op 21/02/2016 de Italiaanse kust te bereiken. Vanuit Italië verklaarde betrokkene naar Frankrijk gegaan te zijn om daar een verzoek in te dienen en hij ruim twee jaren zou hebben verbleven alvorens zich naar het Belgisch grondgebied te begeven.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot twee treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 23/11/2016 en op 24/06/2019 om internationale bescherming vroeg in Frankrijk. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 30/10/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen.

Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar het VK wou gaan maar uiteindelijk vond dat België een goed land was. Als bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk voerde betrokkene aan dat de Franse autoriteiten zijn verzoek om bescherming afwezen en hij dus niet terug kan naar dat land. De

betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België noch in een andere lidstaat.

Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene dat alles ok is.

Op 04/11/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. De Franse instanties stemden op 07/11/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen vorderen op grond van omstandigheden die in strijd zouden kunnen zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten van de Unie, of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. In het kader van dergelijke vordering van betrokkene wensen we een aantal bemerkingen te maken.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003 en Verordening (EU) nr. 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 en Verordening (EU) nr. 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Frankrijk voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en

behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis".

Zoals reeds vermeld stemden de Franse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Franse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Franse instanties in Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Franse autoriteiten. Bij het indienen van een navolgend verzoek zal de betrokkene bovendien ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Franse instanties.

Artikel 18§1d) luidt als volgt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Belangrijk te vermelden hierbij is dat Frankrijk net als België de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of eventueel subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Frankrijk is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Frankrijk ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Betrokkene dient een begin van bewijs te leveren dat in zijn specifieke geval aannemelijk maakt dat bij de behandeling van zijn verzoek deze bepalingen uit het verdrag niet werden nageleefd maar slaagt er op geen enkel moment in om aannemelijk te maken dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

Met betrekking tot het aanhalen van een afgewezen verzoek als reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Frankrijk zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid.

Het indienen van een verzoek om internationale bescherming impliceert niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU Handvest en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met

betrekking tot de overdracht naar Frankrijk echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM of artikel 4 EU Handvest.

In dit kader valt bovendien op te merken dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Frankrijk niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat XX. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen verder nog op te merken dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zo dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven en van het vrij verkeer van personen binnen de EU, hetgeen de grenscontroles tussen de landen heeft opgeheven, om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Frankrijk toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van Verdragsbepalingen door Frankrijk vanuit Frankrijk ook te laten rechtzetten.

Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Verder wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het recente en geactualiseerde rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos & Claire Tripier; "Asylum Information Database – Country Report: France"; laatste update op 20/03/2019; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>). Hierin wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin Verordening naar Frankrijk worden overgebracht op dezelfde manier behandeld worden als de reguliere verzoeken (p. 49). Het rapport maakt wel melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (p. 41 en p. 49). Als probleem in dit kader wordt vaak verwezen naar het feit dat overgedragen verzoekers zelf hun weg moeten zien te vinden naar de hun aangewezen prefectuur. Hoewel we erkennen dat dit voor ongemakken kan zorgen betreft het hier geen tekortkoming van de Franse autoriteiten die aanleiding kan geven tot het verhinderen van een overdracht naar Frankrijk. Dit levert immers geen begin van bewijs aan dat Dublin-terugkeerders uitgesloten worden van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om toegang te bekomen tot materiële opvangvoorzieningen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (pagina 82). In de loop van 2019 werd als doel door de bevoegde diensten nog de creatie van 1000 bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2500 in noodopvangstructuren voorop gesteld. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 8). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible

cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 83).

Dit rapport stelt verder ook nog dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (p. 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers". De gezondheidszorg in Frankrijk hetzelfde is voor begunstigden van internationale bescherming als voor verzoekers om internationale bescherming, die bovendien ook hetzelfde is als voorzien voor Franse staatsburgers. De moeilijkheden die kunnen ondervonden worden zijn niet eigen aan de kwetsbare groep waartoe ze behoren (verzoekers om internationale bescherming) maar zijn eigen aan de Franse gezondheidszorg zelf. (AIDA rapport, p. 128, "Health care for beneficiaries is the same as provided to asylum seekers, which is the same provided to French citizens. The difficulties encountered by beneficiaries are not specific to their status but are typical of structural dysfunctions identified within the French health care system").

We wensen in dit verband echter wel te benadrukken dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk eventuele registratieproblemen identificeert waarbij verzoeken om internationale bescherming niet binnen het wettelijke termijn van drie werkdagen geregistreerd worden. Echter wordt er desbetreffend wel actie ondernomen door de Franse autoriteiten waarbij ze in een omzendbrief (d.d. 12/01/2018) het plan ontvouwen om te voorzien in bijkomend personeel en een reorganisatie wat moet leiden tot een verbetering van deze registratieproblemen (p. 25). Verder tonen recente initiatieven vanuit de Franse instanties ook aan, zoals onder meer het testen van een snellere procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Guyana (<http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2018/france-acceleration-asylum-procedure-tested-guyana>, 30/05/2018), dat de Franse instanties niet onverschillig staan ten opzichte van de problemen betreffende de registratie en op zoek zijn naar manieren om de registratie te verbeteren. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de problematiek van registratie zich niet op veralgemeende wijze voordoet in Frankrijk. Er blijkt een duidelijk verschil qua duur die nodig is teneinde het verzoek om internationale bescherming te kunnen registreren al naargelang waar men zich bevindt (p. 26). Bijgevolg kan hier dan ook geen veralgemeende systeemfout op vlak van registratie worden afgeleid.

Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het voorzien in opvang voor verzoekers om internationale bescherming en de door het AIDArapport aangehaalde problemen niet van dien aard zijn om te kunnen worden beschouwd als systeemfouten in de zin van artikel 3§2 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de juridische bijstand die wordt verleend tijdens de procedure voor een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk merken we op dat verzoekers tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Richtlijn 2013/32/EU geen verplichting inhoudt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze juridische bijstand in de bestuurlijke fase in Frankrijk is dus geen element dat een eventuele overdracht zou kunnen verhinderen.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin- Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is

om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het EU Handvest, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van de concrete omstandigheden in de situatie van betrokkene, waaronder ook een analyse van vaststellingen in internationaal erkende en betrouwbare bronnen omtrent de algemene situatie van verzoeken om internationale bescherming in de Lidstaat van bestemming, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM of art. 4 EU Handvest worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen betrokkene op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of art. 4 EU Handvest. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien minstens enkele dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Frankrijk, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

We wensen Hierbij ook nog te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Ter ondersteuning hiervan kan verwezen worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02/0/2013 ("), § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a

country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 30/10/2019 verklaarde dat zijn alles ok is met zijn gezondheid.

Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht.

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene, wanneer er specifieke noden zich opdringen, zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*).

Verder maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België tot het tegendeel met concrete elementen aannemelijk kan worden gemaakt. Het enkele feit dat het mogelijk is om kritische opmerkingen te formuleren omtrent de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk voldoet niet aan deze vereiste. En zelfs al zou er worden verwezen naar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg mogelijk zouden kunnen belemmeren dan nog leidt dit geenszins tot de automatische conclusie dat de tekortkomingen in de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat men van een hardheid kan spreken die van zo'n aard is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 07/11/2019 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel

gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Standpunt van de verzoekende partij

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde wetsbepalingen betoogt de verzoekende partij dat:

“In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reël risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013”.

Ter staving van deze conclusie citeert verwerende partij uit een aantal recente rapporten en stelt het ook dat verzoekende partij geen concrete elementen (medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand) aanbracht die aanleiding zouden kunnen geven tot een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM in geval van overdracht aan Frankrijk vanwege zijn gezondheidstoestand.

Te weten dat verzoekende partij een omstandig medisch rapport dd. 14 oktober 2019 (stuk 2), i.e. vooraleer het persoonlijk onderhoud plaatsvond, ter beschikking heeft, dat zeer uitvoerig en gedetailleerd zijn gezondheidstoestand omschrijft, zijn er voldoende elementen voorhanden om tot de conclusie te komen dat verwerende partij het hoorrecht beperkt heeft tot niet-pertinente elementen.

Volgens de bestreden beslissing zou verzoekende partij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 30 oktober 2019 verklaard hebben dat alles ok (sic) is met zijn gezondheid. Er werden geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheid aangebracht. Deze twee vaststellingen zijn uiterst opmerkelijk daar verzoekende partij op 24 september 2019 onderzocht geweest is door dr. Emmanuelle Berquin, die een gedetailleerd medisch rapport heeft afgeleverd op 14 oktober 2019 (stuk 2). Verzoekende partij draagt dit stuk dan ook voor als begin van bewijs tot staving van in het verleden plaatsgevonden praktijken van foltering en mensonterende behandeling. Volgens verzoekende partij was er tijdens het gehoor geen tolk aanwezig, wat zou kunnen wijzen op de gebrekkige communicatie waardoor de bestreden beslissing gewag maakt van het ontbreken van een zorgwekkende medische/psychologische situatie en daarentegen de goede gezondheidstoestand van verzoekende partij vaststelt.

Verwerende partij diende, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Vervolgens diende verwerende partij haar beslissingen te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dit verklaart dan ook waarom verzoeker niet op voldoende wijze heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld werden op 30 oktober 2019, mits er geen tolk aanwezig was.

Aldus heeft verwerende partij het hoorrecht, dat gewaarborgd is als algemeen rechtsbeginsel en vervat ligt in artikel 5 Dublin III-Verordening, geschonden omdat pertinente elementen, zijnde de kritieke gezondheidstoestand van verzoekende partij, die onontbeerlijk zijn voor een deugdelijke beoordeling van de feiten, onderbelicht zijn gebleven. Daarnaast heeft het ook de zorgvuldigheidsplicht met de voeten getreden, vanwege een partiële, selectieve lezing van de aangehaalde rapporten, waardoor verwerende partij niet vastgesteld heeft dat verzoekende partij wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM (materieel en procedureel luik) in geval van overdracht aan Frankrijk, gelet op de afwezigheid van de toegang tot deugdelijke en menswaardige medische en psychologische zorg (materieel luik). Indien verwerende partij een deugdelijk en rigoreus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, had zij namelijk tot dat besluit gekomen (procedureel luik).

Het medisch rapport omschrijft uitvoerig de mishandelingen, folteringen en traumatiserende gebeurtenissen waaraan verzoekende partij is onderworpen geweest en de fysieke en mentale gezondheidstoestand waarin verzoekende partij zich heden bevindt. Verzoekende partij verklaart opgesloten, ondervraagd en gefolterd geweest te zijn in een politiekantoor toen hij in Soedan tot tweemaal toe gearresteerd geweest is door de politie (45 dagen en 7 dagen). Het rapport omschrijft verschillende littekens en wonden die het gevolg zijn van slagen van een matrak en (mes)steken.

Hoewel dr. Berquin aangeeft dat voor een psychologisch onderzoek een vertaler vereist is vanwege de gebrekkige communicatie, komt zij niettemin tot de conclusie dat zowel op fysiek als psychologisch vlak zijn verklaringen overeenkomen met de vaststellingen die zij kon doen en dat op psychologisch vlak

minstens vastgesteld kon worden dat verschillende post-traumatische stress-argumenten aanwezig zijn die verder psychologisch onderzoek behoeven:

“Monsieur A. A. présente, tant au niveau physique que psychologique, de nombreux signes qui sont compatibles avec ce qu’il dit avoir vécu [...] Au niveau physique, l’examen a permis d’observer de nombreuses cicatrices compatibles avec des coups reçus ; les cicatrices attribuées à des coups de couteau et à un pincement violent sont typiques. Au niveau psychologique, le patient présente plusieurs critères de l’état de stress post-traumatique ; ce problème de santé nécessite une prise en charge psychologique”.

Daarbij valt het nog op dat ze het aantal letsels en hun locatie hoogst uitzonderlijk vindt voor zo’n jonge persoon:

“Le nombre important de lésions et leur localisation, ainsi que les multiples plaintes, sont exceptionnels chez un adulte jeune.”

De bestreden beslissing herinnert er vooreerst zelf aan dat

“het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.”

In dat geval zou het wederzijds vertrouwensbeginsel op de helling kunnen komen te staan. De beslissing stelt namelijk dat het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde dat

“de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 en Verordening (EU) nr. 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk kunnen maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” (eigen vertaling)

Nog volgens de beslissing zal verzoekende partij na overdracht aan de instanties in Frankrijk de mogelijkheid hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming en in die hoedanigheid de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar

“het recente en geactualiseerde rapport over Frankrijk van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Laurent Delbos & Claire Tripier; “Asylum Information Database – Country Report: France”; laatste update op 20/03/2019; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>). [...] De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking [...] In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren.[...] Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. [...] Dit rapport stelt verder ook nog dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd.” (eigen vertaling)

Daarnaast maakt de beslissing nog gewag van

“factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming. [...] De gezondheidszorg in Frankrijk hetzelfde is voor begunstigden van internationale bescherming als voor verzoekers om internationale bescherming, die bovendien ook hetzelfde is als voorzien voor Franse staatsburgers. De moeilijkheden die kunnen ondervonden worden zijn niet eigen aan de kwetsbare groep waartoe ze behoren (verzoekers om internationale bescherming) maar zijn eigen aan de Franse gezondheidszorg zelf.”

“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers.” (eigen vertaling) Maar dat: “dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in

Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

Waar de bestreden beslissing dus tot de conclusie komt dat geen sprake is van “dermate structurele of systematische tekortkomingen” in het voorzien in opvang voor verzoekers om internationale bescherming, erkent de beslissing niettemin een aantal lacunes, moeilijkheden en problemen, maar gaat zij niettemin geheel voorbij aan de individuele situatie van de verzoekende partij door het selectief citeren uit de aangehaalde rapporten. Net uit diezelfde rapporten valt immers af te leiden dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Frankrijk wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij verwijst immers naar voormeld AIDA-rapport om haar beslissing te staven en aan te tonen dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat bij een terugkeer naar Frankrijk. Uit datzelfde rapport blijkt echter duidelijk dat er wel degelijk sprake is van een aantal structurele tekortkomingen in Frankrijk voor personen die een bepaalde kwetsbaarheid vertonen.

Uit een contra legem-lezing van de zaak Ali e.a. t. Zwitserland en Italië, dat ook aangehaald wordt in de bestreden beslissing, kan tot het besluit gekomen worden dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben en kritisch ziek zijn, aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing terecht dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd:

“Article L.744-6 Ceseda refers to the identification of vulnerability, in particular, of children, unaccompanied children, disabled persons, the elderly, pregnant women, single parents with minor children, victims of trafficking, persons with serious illness, persons with mental disorders, and victims of torture, rape and other forms of psychological, physical or sexual violence, such as victims of female genital mutilation.”

Maar dat deze wetgeving geen specifieke waarborgen voorziet voor de toegang tot de gezondheidszorg die gerelateerd is aan de mentale gezondheid en verschillende praktische moeilijkheden kent:

“National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and / or funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo Levi Centre and Comede in Paris as well as the Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés – Cosi Essor Centre in Lyon. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment.

The difficulties are in fact even more aggravated by the geographical locations of some reception centres where the possibility to access mental health specialists would mean several hours of travel.

The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. These regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals.” (Eigen vertaling)

“So far, places in CADA are mostly allocated to vulnerable asylum seekers but whose vulnerability is “obvious” (families with young children, pregnant women and elderly asylum seekers). The questionnaire that is used by OFII officers as part of the vulnerability assessment only focuses on “objective” elements of vulnerability, thereby hindering the identification of less visible needs. (Eigen vertaling)

Ook in geval verzoekende partij in een detentiecentrum terecht zou komen, gezien zijn verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk reeds tweemaal is afgewezen, kan er niet voorbij aan het feit dat de toestand in detentiecentra voor kwetsbare profielen schade kan berokkenen in de zin van artikel 3 EVRM, zo bepaalt ook het ‘Country Report – Immigration Detention in France: Longer, More Widespread, and Harder to Contest’ van het Global Detention Project rapport van oktober 2018 dat:

“Throughout 2017, the Controller-General for Places of Deprivation of Liberty (CGLPL) commented that CRAs often have deplorable hygiene conditions, cramped facilities, prison-like security, a lack of respect for private life, a lack of access to open air (or restricted access depending on the availability of police staff), random access to medical treatment—both physical health care and mental health care—, overly

restrictive communications practices, and a near absence of activities in detention. According to NGOs working in detention centres, detainees often feel helpless and have a sense of injustice, which at times leads them to desperate and violent acts including swallowing products and objects such as batteries, screws, and razor blades; self-mutilation; and attempts at hanging. Although medical services are present in all detention centres, there are many reports highlighting obstacles and lengthy screening procedures for those wishing to obtain treatment or even to access doctors. There are also NGO reports of nurses and physicians with prison environment experience only, who thus fail to grasp the specificities inherent to administrative detention for migration status—for example, deprivation of liberty that is not based on a crime against people or property, uncertainty about the detention time frame, fear of expulsion to countries of origin left behind at a very early age, and re-detention and expulsion after serving prison sentences. Numerous detainees suffer mental health and psychiatric pathologies, which the immigration detention environment exacerbates and is ill-equipped to take into consideration.” (Eigen vetzetting)

Indien verwerende partij een deugdelijk en nauwkeurig onderzoek had gevoerd en zij alle elementen (in casu de gezondheidstoestand van verzoekende partij en de situatie van deze personen in Frankrijk) die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot dit ander besluit had gekomen, namelijk dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Frankrijk wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende menswaardige opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang tot medische en psychologische zorgen voor kwetsbare personen.

Aldus brengt verzoekende partij het begin van bewijs dat bij een eventuele overdracht naar Frankrijk, hij het reële risico loopt om te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, gelet op het gegeven van zijn kwetsbare mentale en fysieke toestand en de beperkte toegang tot medische en psychologische begeleiding en opvang vanwege verschillende praktische moeilijkheden en obstakels.

Verzoekende partij behoort, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende verzoekers tot internationale bescherming onder de Dublin III-Verordening, waardoor het risico dat verzoekende partij, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. Daarbovenop werd verzoekende partij in het verleden reeds slachtoffer van ernstige foltering in zijn land van herkomst, Soedan. Verzoekende partij draagt hier nog de littekens en psychologische gevolgen van. Door middel van de vaststellingen van een dokter, tracht verzoekende partij hier een begin van bewijs voor te leggen (stuk 2).

Eens overgedragen aan Frankrijk, lijkt het vermoeden aldus sterk dat verzoekende partij wat betreft zijn medische en psychologische problemen aan zijn lot zal worden over gelaten, omdat hij een reëel risico loopt geen gepaste opvang- en begeleidingsmogelijkheden te vinden, noch dreigt hij onvoldoende geïnformeerd worden over de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, een algemene tekortkoming die ook de bestreden beslissing erkent. Dat in beschouwing genomen lijkt het niet onredelijk dat hij zich andermaal in de illegaliteit zal moeten begeven, waardoor hij gelet op zijn kwetsbare profiel, de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen zal ontbreken. Ook in het verleden is verzoekende partij slachtoffer geweest van praktijken van foltering, wat blijkt uit het begin van bewijs dat wordt voorgelegd door de verzoekende partij (stuk 2)

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoekende partij wordt overgedragen aan Frankrijk. Gelet op de selectieve lezing van deze rapporten in de bestreden beslissing en de informatie die verwerende partij had moeten bekomen door het respecteren van het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem, zijnde het kwetsbare profiel van de verzoekende partij vanwege zijn precaire medische situatie, heeft verwerende partij niet alleen het hoorrecht op basis van artikel 5 Dublin III-Verordening geschonden, maar ook het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij weldegelijk een kwetsbare asielzoeker is en verwerende partij dit onvoldoende in rekening heeft genomen. Dat hij in geval van terugkeer naar Frankrijk niet verder psychologisch ondersteund zal worden, wat, nu hij in België reeds een diagnose heeft kunnen bekomen, wel gegarandeerd zou kunnen worden.

Gelet op bovenstaande informatie zijn er derhalve weldegelijk structurele tekortkomingen betreffende de toegang tot de procedure en de toegang tot voldoende menswaardige opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen.

Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Dat verwerende partij de landeninformatie enkel selectief citeert en de meest pertinente informatie nagelaten heeft te bekomen, te onderzoeken en in beoordeling te nemen.

Gelet op het bovenstaande is verzoekende partij van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Frankrijk geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de procedure en opvangvoorzieningen, toegang tot medische zorg voor personen met een kwetsbaar medisch en psychologisch profiel.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft hierdoor zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem manifest met de voeten getreden, waaruit een schending van artikel 3 EVRM voortvloeit, zoals is gebleken.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Frankrijk zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Frankrijk. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd door het medisch rapport en de landeninformatie."

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat ze niet meer aandringt op de aangevoerde schending van het hoorrecht en artikel 5 van de Dublin-III-Verordening daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord in het bijzijn van een tolk Arabisch.

Beoordeling door de Raad

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, Kudla/Polen, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 219; EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov/Rusland, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus eenzelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij, waar zij zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM, concreet aannemelijk maken bij een overdracht aan Frankrijk vernederende of onterende behandelingen te vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een

verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Hieronder zal blijken dat de verzoekende partij *in casu* geen dergelijke schending aantoont en dat zij evenmin kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de gemachtigde zijn beslissing op dit punt niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

De bestreden beslissing onderzoekt de situatie in Frankrijk op basis van “*Asylum information Database – Country Report: France - 2018 update*” (hierna: het AIDA-rapport). Dit rapport is up-to-date tot 31 december 2018, tenzij anders aangegeven in het rapport zelf. De verzoekende partij betwist niet dat dit het meest recente rapport is. Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij haar betoog ook op grond van dit rapport ontwikkeld heeft. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de situatie in Frankrijk analyseert aan de hand van de relevante rechtspraak van het HvJ en EHRM.

De bestreden beslissing bespreekt ten eerste de procedure tot internationale bescherming in Frankrijk en de opvang van verzoekers om internationale bescherming waaronder ook de toegang tot gezondheidszorg. Voorts hebben de motieven van de bestreden beslissing betrekking op de individuele situatie van de verzoekende partij.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat er in Frankrijk wel sprake is van een aantal structurele tekortkomingen in Frankrijk voor personen die een bepaalde kwetsbaarheid vertonen. De verzoekende partij betoogt met verwijzing naar het arrest Ali e.a. t. Zwitserland dat de overdracht van asielsezoekers die een medische behandeling nodig hebben en kritisch ziek zijn, aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. In navolging van de bestreden beslissing erkent de verzoekende partij dat Frankrijk de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers van internationale bescherming bij wet waarborgt. De verzoekende partij is echter van mening van deze wetgeving geen specifieke waarborgen voorziet voor de toegang tot gezondheidszorg die gerelateerd is aan de mentale gezondheid. Voorts stelt de verzoekende partij dat er een aantal praktische problemen zijn. Dit betoog onderbouwt de verzoekende partij door te verwijzen naar het AIDA-rapport. De verzoekende partij vervolgt dat ook in het geval de verzoekende partij in een detentiecentrum terecht zou komen, gezien zijn verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk reeds tweemaal is afgewezen, er niet voorbij kan gegaan worden aan het feit dat de toestand in detentiecentra voor kwetsbare profielen schade kan berokkenen in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband citeert de verzoekende partij uit het “Country Report – Immigration Detention in France: Longer, More Widespread and Harder to contest” van de Global Detention Project van oktober 2018. De verzoekende partij betoogt dat eens ze aan Frankrijk overgedragen zal zijn, zij aan haar lot zal overgelaten worden wat betreft haar medische en psychologische problemen omdat zij een reëel risico loopt geen gepaste opvang- en begeleidingsmogelijkheden te vinden. De verzoekende partij meent ook dat zij onvoldoende geïnformeerd zal worden over de verdere procedure en behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij stelt dat dit een algemene tekortkoming is, die ook de bestreden beslissing erkent.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij het medisch verslag van 14 oktober 2019 aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen. De verzoekende partij stelt dat ze niet kan bewijzen dat voormeld attest voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd overgemaakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat ze gezondheidsproblemen heeft. Uit het gehoorverslag van 30 oktober 2019 blijkt integendeel dat de verzoekende partij verklaart heeft dat haar gezondheidstoestand “ok” is. Dit heeft ze verklaart nadat de vraag door een tolk Arabisch vertaald was. Ook uit de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” blijkt dat de verzoekende partij negatief geantwoord heeft op de vraag of zij nog iets wenst op te merken of toe te voegen. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers, blijkt uit het medisch attest van 14 oktober 2019 en het betoog in het verzoekschrift dat de klachten die de verzoekende partij aanhaalt het gevolg zijn van behandelingen ondergaan in het herkomstland. Bijgevolg geeft de verzoekende partij daarmee zelf aan

dat de medische problemen waarvan zij thans gewag maakt al aanwezig waren bij haar aankomst in België en zij daarvan aldus al melding had kunnen maken bij haar gehoor, wat zij evenwel nagelaten heeft te doen en wat bijgevolg ook gegronde vraagtekens doet rijzen bij de ernst van de vermelde mentale problemen. De Raad is van oordeel dat indien de verzoekende partij een ernstige psychische aandoening overhield aan deze aangehaalde foltering, zij hieromtrent minimale verklaringen had kunnen afleggen.

Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij met betrekking tot de gezondheidszorg in Frankrijk motiveert dat: *"Dit rapport stelt verder ook nog dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (p. 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers". De gezondheidszorg in Frankrijk hetzelfde is voor begunstigden van internationale bescherming als voor verzoekers om internationale bescherming, die bovendien ook hetzelfde is als voorzien voor Franse staatsburgers. De moeilijkheden die kunnen ondervonden worden zijn niet eigen aan de kwetsbare groep waartoe ze behoren (verzoekers om internationale bescherming) maar zijn eigen aan de Franse gezondheidszorg zelf. (AIDA rapport, p. 128, "Health care for beneficiaries is the same as provided to asylum seekers, which is the same provided to French citizens. The difficulties encountered by beneficiaries are not specific to their status but are typical of structural dysfunctions identified within the French health care system").*

(...)

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 30/10/2019 verklaarde dat zijn alles ok is met zijn gezondheid.

Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht.

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene, wanneer er specifieke noden zich opdringen, zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België tot het tegendeel met concrete elementen aannemelijk kan worden gemaakt. Het enkele feit dat het mogelijk is om kritische opmerkingen te formuleren omtrent de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk voldoet niet aan deze vereiste. En zelfs al zou er worden verwezen naar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg mogelijk zouden kunnen belemmeren dan nog leidt dit geenszins tot de automatische conclusie dat de tekortkomingen in de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat men van een hardheid kan spreken die van zo'n aard is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Uit het medisch verslag van 14 oktober 2019 blijkt dat de verzoekende partij verklaart dat ze sinds de voorgehouden martelingen pijn heeft in haar nek als ze slaapt of als ze haar hoofd draait, dat ze slapeloos is, regelmatig de gebeurtenissen ziet wanneer zij wakker is en dat ze nerveus en angstig is. Uit voormeld medisch verslag blijkt eveneens dat de arts ook een klinisch onderzoek uitvoert. Uit het klinisch onderzoek blijkt dat de arts 10 littekens op het lichaam van de verzoekende partij vaststelt. Deze littekens bevinden zich op verschillende lichaamsonderdelen. Om de oorzaak van de littekens te verklaren zoals het gevolg van een messteek, slagen met een matras refereert de arts naar de verklaringen van de verzoekende partij. Op deze wijze verklaart de arts de oorsprong van 5 littekens van de verzoekende partij. Voormelde arts voert eveneens een psychologisch onderzoek uit. In verband geeft de arts aan dat de verzoekende partij meewerkt, dat de verzoekende partij beeft en opgehitst is wanneer zij de over de martelingen vertelt. De arts geeft ook aan dat door een slechte kennis van het Engels het niet mogelijk is om verder te gaan in het psychologisch onderhoud. De arts concludeert hierop dat de verzoekende partij zowel op fysisch als op psychologisch niveau verschillende tekenen vertoont die overeenstemmen met de gebeurtenissen die zij aanhaalt. De arts stelt ook dat het aantal littekens, hun ligging en de veelvoudige klachten van de verzoekende partij uitzonderlijk zijn voor iemand van haar leeftijd. De arts stelt dat de littekens overeenstemmen met de slagen die de verzoekende partij stelt gekregen te hebben. De Raad dient wel vast te stellen dat uit het medisch attest van 14 oktober 2019 niet blijkt waarop de arts zich steunt om dit te verklaren, behoudens de verklaringen van de verzoekende partij. Vervolgens attesteert de arts dat ook de littekens die afkomstig zijn van messteken typisch zijn. De arts stelt dat de verzoekende partij op psychologisch niveau kenmerken vertoont van een post-traumatisch stresssyndroom. Omwille hiervan is een psychologische opvolging noodzakelijk.

In dit verband verwijst de Raad vooreerst naar het arrest CK t. Slovenië. Het Hof verklaart in de zaak C.K. e.a. tegen Republika Slovenija van 16 februari 2017 voor recht: 390 Het is aan de verwijzende rechter om in het hoofdgeding na te gaan of de gezondheidstoestand van C. K. dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor haar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest zou inhouden. Indien dit het geval is, moet hij deze vrees wegnemen door zich ervan te vergewissen dat de in de punten 81 tot en met 83 van dit arrest bedoelde voorzorgsmaatregelen zullen worden getroffen vóór de overdracht van C. K. of, indien nodig, dat de overdracht van die persoon zal worden opgeschort totdat haar gezondheidstoestand overdracht mogelijk maakt. (eigen onderlijnen)”

De Raad is evenwel niet overtuigd dat de grens die in het arrest CK t. Slovenië door het Hof van Justitie wordt opgelegd *in casu* is bereikt, met name dat de medische attesten een bijzondere ernst van de gezondheidstoestand kunnen aantonen alsook aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen door de overdracht. De Raad stelt vast dat noch uit het medisch verslag van 14 oktober 2019 noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat in België een medische behandeling door de verzoekende partij opgestart is. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij geneesmiddelen dient te nemen. Uit voormelde stukken blijkt, in tegenstelling tot het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, niet dat zij ernstig ziek is. Ook de centrumarts kruist in het medisch attest van 5 februari 2020 aan dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Uit het medisch attest intake en verblijf van 5 februari 2020 blijkt dat de centrumarts aankruist dat de verzoekende partij geschikt is om in het centrum te verblijven. Nergens wordt er melding gemaakt van een psychiatrische of andere medische behandeling. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat haar overdracht naar Frankrijk een dermate impact zou hebben op haar mentale toestand waardoor zij *prima facie* in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zou komen.

Verder blijkt uit het AIDA-rapport (p.89) dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd. Zij hebben op dezelfde wijze toegang tot de gezondheidszorg als derdelanders met een te laag inkomen. Uit voormeld rapport blijkt dat Dublinterugkeerders onmiddellijk toegang hebben tot de ‘Universal Healthcare Insurance’. Ze moeten

geen wachtperiode doorlopen. De gezondheidszorg in Frankrijk is hetzelfde voor begunstigten van internationale bescherming als voor verzoekers om internationale bescherming, die bovendien ook hetzelfde is als voorzien voor Franse staatsburgers. *In casu* betwist de verzoekende partij het systeem van de "Universal Healthcare Insurance" niet, maar stelt ze dat de wet geen specifieke toegang garandeert voor de gezondheidszorg gerelateerd aan de mentale gezondheid en stelt ze dat er verschillende praktische problemen zijn. Vooreerst blijkt uit het AIDA-rapport dat verzoekers van internationale bescherming in theorie toegang hebben tot psychiatrische en psychologische zorgen dankzij hun "*Universal Healthcare Insurance*". Samen met de verzoekende partij leest de Raad ook dat in de praktijk verschillende therapeuten de behandeling van niet-Frans sprekende patiënten weigeren omdat ze niet beschikken over de tools om met hen te communiceren en er onvoldoende budgetten zijn om met tolken te werken. Uit het AIDA-rapport blijkt dat deze problematiek niet eigen is aan de kwetsbare groep van Dublinterugkeerders maar eigen is aan de Franse gezondheidszorg zelf. Voorts blijkt uit voormeld rapport ook niet dat de taalproblematiek in Frankrijk dermate problematisch is, dat de verzoekende partij geen toegang zal hebben indien gewenst tot psychiatrische en/of psychologische zorgen waardoor er *prima facie* sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. In dit verband wijst de Raad er wederom op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heden psychiatrische en psychologische zorgen krijgt. Uit het attest van 14 oktober 2019 blijkt niet dat er enige medische behandeling opgestart is. Ook toont de verzoekende partij niet aan dat ze daarna een behandeling opgestart heeft of dat ze acuut nood heeft aan een behandeling. Voorts blijkt uit het AIDA-rapport dat het kan gebeuren dat de verzoeker van internationale bescherming een zekere afstand dient te overbruggen om gespecialiseerde mentale gezondheidszorg te krijgen. De verzoekende partij laat na in het verzoekschrift aan te tonen dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Evenmin blijkt dat uit de stukken van het administratief dossier of het medisch attest van 14 oktober 2014. Uit het enkele gegeven dat de verzoekende partij *in casu* mogelijkerwijze een afstand dient te overbruggen om gespecialiseerde zorg te krijgen kan *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM blijken. Wederom wijst de Raad erop dat de verzoekende partij heden geen behandeling krijgt.

Samen met de verzoekende partij leest de Raad ook in het AIDA rapport dat in Frankrijk de algemene gezondheidszorg momenteel niet kan voorzien in een aangepaste zorg voor slachtoffers van marteling en politiek geweld omdat er onvoldoende tijd is voor raadplegingen, fondsen voor tolken en opleidingen voor zorgverleners. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze heden een dergelijke specifieke zorg nodig heeft. Immers blijkt uit het medisch attest van 14 oktober 2019 en het betoog in het verzoekschrift dat de klachten die de verzoekende partij aanhaalt het gevolg zijn van behandelingen ondergaan in het herkomstland. Bijgevolg geeft de verzoekende partij daarmee zelf aan dat de medische problemen waarvan zij thans gewag maakt al aanwezig waren bij haar aankomst in België en zij daarvan aldus al melding had kunnen maken bij haar gehoor, wat zij evenwel nagelaten heeft te doen en wat bijgevolg ook gegronde vraagtekens doet rijzen bij de ernst van de vermelde mentale problemen. Voorts wijst de Raad er wederom op dat uit het medisch attest van 14 oktober 2019 niet blijkt waarop de arts zich steunt om het verband te leggen tussen de littekens en de voorgehouden foltering van de verzoekende partij, behoudens op de verklaringen die de verzoekende partij zelf heeft afgelegd.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij bij aankomst in Frankrijk in een detentiecentrum kan terecht komen en op basis van het rapport van oktober 2018 van het Global detention project betoogt dat de toestand in een dergelijke centrum haar schade in de zin van artikel 3 van het EVRM kan berokken wijst de Raad erop dat uit voormeld rapport blijkt dat er in elk detentiecentrum gezondheidszorg aanwezig is. Het feit dat het rapport aangeeft dat er obstakels kunnen zijn, de screening enige tijd in beslag neemt en dat sommige personen die administratief vastgehouden worden aan mentale problemen lijden en een psychiatrische pathologie vertonen, toont op zich niet aan dat er *prima facie* sprake is van structurele of systematische tekortkomingen dewelke een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken. De verzoekende partij brengt geen andere informatie bij waaruit dit kan blijken.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij gaf enkel aan dat ze wilt dat België haar verzoek om internationale bescherming behandelt, daar Frankrijk haar verzoek tweemaal verworpen heeft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij onvoldoende geïnformeerd zal worden over de verdere procedure en behandeling van haar verzoek om internationale bescherming bij een terugkeer naar Frankrijk blijkt, dat de wet voorziet dat de verzoekende partij geïnformeerd wordt in een taal die zij

verstaat of wordt geacht te verstaan. Er is een 'Guide for asylum seekers' opgesteld. Deze gids wordt verdeeld door de "Prefecture". Deze gids is beschikbaar in achttien talen. De verzoekende partij geeft niet aan dat de gids niet beschikbaar zou zijn in het Arabisch of dat zij niet kan lezen.

Gelet op het gegeven dat de advocaat ter terechtzitting na inzage van het administratief dossier aangeeft dat ze gehoord werd in het kader van de Dublin-procedure in het bijzijn van een tolk Arabisch, behoeft de opgeworpen schending van het hoorrecht en artikel 5 van de Dublin-III-Verordening geen verder onderzoek. De advocaat van de verzoekende partij geeft immers zelf aan dat dit onderdeel van haar middel feitelijke grondslag mist.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er *prima facie* op wijzen dat zij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Een extreme kwetsbaarheid of een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet. De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat *prima facie* deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd, daar ze de motieven van de bestreden die op de algemene situatie betrekking hebben niet betwist. Gelet op het voorgaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen.

De verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS